

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Sojkou, advokátem se sídlem Pražská 119, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2016, č. j. 17 A 58/2015 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy - dopravního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 6. 2015, č. j. OD/7015/15/Kk, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 10. 2014 v cca 11:20 hod. řídil v obci Nýrsko, po místní komunikaci ulice Žižkova, ve směru od domu č. p. 299 ke křižovatce s ulicí Komenského osobní automobil tov. zn. Opel Vectra, státní poznávací značky (dále jen „spz“) X, přičemž byl pod vlivem alkoholu. Citovaným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným také ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, pro porušení § 22 odst. 1 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 10. 2014 v cca 11:20 hod. řídil v obci Nýrsko, po místní komunikaci ulice Žižkova, ve směru od domu č. p. 299 ke křižovatce s ulicí Komenského, kdy na tuto přijel po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě!“, a nedal zde přednost v jízdě osobnímu automobilu tov. zn. Toyota Yaris, spz X, řízenému M. C., přijíždějícímu do uvedené křižovatky po hlavní pozemní komunikaci ulice Komenského ve směru z centra, a narazil do jeho levého boku. Zároveň došlo k odražení vozidla tov. zn. Toyota Yaris na osobní vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, spz X, s nímž stál jeho řidič V. M. v dané křižovatce na příkaz dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě!“ na ulici Žižkova v protisměru jízdy žalobce, a rovněž ke střetu přední části žalobcem řízeného vozidla tov. zn. Opel s přední částí vozidla tov. zn. Škoda Octavia. Žalobce tak způsobil nehodu s následkem

lehkého zranění paní C. a s celkovou hmotnou škodou na zúčastněných vozidlech ve výši cca 130.000 Kč. Za spáchání uvedených přestupků mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 8.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015, č. j. DSH/7902/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[4] V žalobě vyjádřil nesouhlas s tím, že by porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a tedy spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona. K naplnění skutkové podstaty daného přestupku je třeba požití (úmyslné vypití) alkoholického nápoje či jiné látky obsahující alkohol. Žalobce si však pouze vypláchl ústní dutinu „ústní vodou Propolis“, kterou následně vyplivl, a proto nemohla být naplněna subjektivní stránka přestupku. Alkohol byl navíc zjištěn pouze na základě dechové zkoušky. Žalobce brojil také proti odbornému vyjádření společnosti Dräger Safety s. r. o., podle kterého nemohl být výsledek dechové zkoušky ovlivněn použitím „ústní vody Propolis“. Navrhl zpracování znaleckého posudku. Poukázal na to, že naměřená hladina alkoholu v jeho těle byla minimální, proto jím nemohl být při jízdě ovlivněn.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Žalobce naplnil subjektivní stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť jednal ve formě nevědomé nedbalosti, jak správně konstatovaly správní orgány. Vyjádření společnosti Dräger Safety s. r. o. je podle názoru krajského soudu dostatečným důkazem o tom, že výsledek dechové zkoušky nemohl být ovlivněn použitím „kapek Propolis“. Pokud by žalobce postupoval podle návodu k jejich použití, nemohly by být kapky příčinou naměřených pozitivních výsledků dechových zkoušek. Při zjišťování hladiny alkoholu v těle žalobce bylo postupováno standardně a v souladu s právními předpisy a judikaturou. Byla odečtena jak přípustná odchylka přístroje, tak i možná fyziologická hladina alkoholu, tj. celkem 0,24 ‰ alkoholu. I poté byla zjištěná hladina alkoholu vyšší než nula, proto je s ohledem na tzv. nulovou toleranci alkoholu nutno považovat žalobce za odpovědného ze spáchání daného přestupku.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[7] Stěžovatel nesouhlasil s tím, že porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a tedy spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona. Stěžovatel si bezprostředně před jízdou vypláchl ústa z důvodu přetrvávajícího zánětu dásní „ústní vodou Propolis“. Nelze tedy souhlasit s tím, že by požil alkoholický nápoj, jelikož ústní vodu nevypil. Nemohl ani předpokládat, že se do jeho těla dostane alkohol pouhým výplachem ústní dutiny a ovlivní ho pro jízdu vozidlem. Podle stěžovatele nemělo být vycházeno z vyjádření společnosti Dräger Safety s. r. o., jakož ani z návodu k užití přístroje Dräger. Měl být vyhotoven znalecký posudek. I při uplatnění tzv. nulové tolerance alkoholu je podle stěžovatele třeba přihlídnout ke smyslu zákona, který má zamezit požívání alkoholických nápojů před jízdou, což v daném případě splněno není. Krajskému soudu dále vytkl, že na danou věc aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78.

pokračování

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu. Nesouhlasil s argumenty uvedenými v kasační stížnosti a setrval na svém vyjádření k žalobě. Současně sdělil, že v případě úspěchu ve věci nebude požadovat náhradu nákladů řízení.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 3. 10. 2014 v 11:20 hod. řídil osobní motorové vozidlo a při projíždění křižovatky nedal přednost v jízdě jinému vozidlu jedoucímu po hlavní silnici. Následně byla provedena dechová zkouška (přístrojem Dräger). Podle záznamu o dechové zkoušce byl u stěžovatele naměřen v 11:34 hod. výsledek 0,27 ‰ alkoholu v krvi a v 11:39 hod. 0,25 ‰ alkoholu v krvi. Součástí spisu je i platný ověřovací list měřicího přístroje Dräger včetně kalibrační zkoušky. Dále je ve spisu založen protokol o lékařském vyšetření ze dne 3. 10. 2014, podle něhož byl v 12:45 hod. proveden odběr krve stěžovateli; výsledek byl zaslán pouze stěžovateli, který měl možnost jej předložit správním orgánům jako důkaz, což neučinil. Správní spis obsahuje i výpis z evidenční karty stěžovatele ze dne 25. 11. 2014 obsahující 7 záznamů a trestní příkaz č. j. 2 T 5/2013 Okresního soudu v Klatovech, ze kterého vyplývá, že stěžovatel dne 30. 12. 2012 v 14:00 hod. v Klatovech řídil osobní automobil pod vlivem alkoholu (byl mu naměřen výsledek více než 0,6 ‰ alkoholu v krvi) v době, kdy mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech vozidel. Za toto jednání mu byl uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem.

[13] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 6. 2015, č. j. OD/7015/15/Kk, byl stěžovatel uznán vinným mj. ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že řídil pod vlivem alkoholu, dle výsledku provedené dechové zkoušky. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že z příbalového letáku k výrobku „kapky Propolis“, je zřejmé, že tyto kapky jsou lihovodným extraktem propolisu. Obsahují minimálně 45 % lihu a jsou určeny k výplachu dutiny ústní. Doporučené dávkování je 20 až 30 kapek do 100 ml vody. Stěžovatel dle svého názoru Propolis kapky užil na propláchnutí dutiny ústní několikrát před jízdou. Pokud tak skutečně učinil a předmětný přípravek užil v souladu s příbalovou informací včetně předepsaného dávkování, pak by měl odeznít vliv koncentrovaného alkoholu v ústech do 6 až 7 minut, jak vyplývá z vyjádření společnosti Dräger Safety s. r. o. (výrobce měřicího zařízení). Je tedy zřejmé, že výsledky dechových zkoušek tímto nemohly být ovlivněny. Pokud však stěžovatel použil kapky v rozporu s příbalovým letákem a doporučeným dávkováním, tedy požil ho jednorázově bezprostředně před jízdou v takovém množství, které mělo způsobit naměřené hodnoty, rovněž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dle tohoto ustanovení řidič nesmí řídit vozidlo i po požití jiné látky obsahující alkohol. Vzhledem k tomu, že dle svého tvrzení měl

stěžovatel předmětnou látku naposledy užít před samotnou jízdou, přičemž k dopravní nehodě došlo cca. v 11:20 hod. a druhá dechová zkouška byla provedena v 11:39 hod. s výsledkem 0,25 ‰, je zřejmé, že v daném případě byl dodržen požadavek na testovanou osobu daný návodem k obsluze měřicího přístroje, a tedy provedením zkoušky po uplynutí alespoň 15 minut od posledního užití alkoholu. Dechová zkouška byla provedena v souladu se zákonem a je spolehlivým důkazem o zjištění nenulové hodnoty alkoholu v těle stěžovatele. Od naměřené hodnoty byla rovněž odečtena hodnota 0,24 ‰ zahrnující stěžovatelem zmiňované jiné faktory včetně možné fyziologické hranice alkoholu některých jedinců. Správní orgán prvního stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010 č. j. 8 As 59/2010 - 78, podle něhož vzhledem k tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení vozidel není třeba v řízení o přestupku zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič zjištěnou vyšší hladinou alkoholu v krvi ovlivněn, tedy jak alkohol působil na jeho schopnosti řídit vozidlo. Postačí, že měl v krvi prokazatelně nenulovou výši hladiny alkoholu, která nebyla způsobena pouze fyziologickými vlivy. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že přestupek řízení vozidla pod vlivem alkoholu byl spáchán nedbalostí nevědomou, neboť stěžovatel dle svého vyjádření na sobě žádné ovlivnění alkoholem nepocíťoval, avšak pod vlivem malého množství alkoholu jednoznačně byl. Tento svůj stav před vlastní jízdou měl a mohl sám ověřit provedením vlastní dechové zkoušky na dnes již dostupných orientačních dechových přístrojích. Pokud tak neučinil, a přesto se rozhodl vozidlo řídit, nedbal potřebnou míru opatrnosti k tomu, aby nedošlo k porušení zájmu chráněného zákonem, tedy aby neohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích řízením vozidla pod vlivem alkoholu.

[14] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že od 17. 8. 2013, tedy od účinnosti novely zákona o silničním provozu, provedené zákonem č. 233/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zní § 5 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, že řidič nesmí požit alkoholický nápoj ani jinou látku obsahující alkohol během jízdy. Z toho vyplývá, že v následném § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, se pojem alkoholický nápoj vztahuje i na požití jiných látek obsahujících alkohol. Alkoholickým nápojem jakožto potravinářským výrobkem se rozumí především lihovina, pivo a víno, ale i jiný nápoj obsahující více než půl objemového procenta alkoholu dle § 2 písm. k) zákona č. 379/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jelikož stejného ovlivnění lze dosáhnout požitím alkoholického nápoje coby potravinářského výrobku, zákon o silničním provozu tento pojem používá jako legislativní zkratku i pro jiné látky obsahující alkohol, které nejsou primárně potravinářské, zejména právě pro ústní vody. Ve zbytku se žalovaný ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odvolání stěžovatele zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Krajský soud se pak se závěry správních orgánů plně ztotožnil a dále je rozvedl k žalobním námitkám. Podrobněji viz výše provedená rekapitulace.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s tím, že by spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

[16] Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje

pokračování

za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

[17] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V řízení před správními orgány i krajským soudem bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel dne 3. 10. 2014 v 11:20 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Opel Vectra, spz X, v ulici Žižkova v Nýrsku, pod vlivem alkoholu. Tato skutečnost vyplývá z provedené dechové zkoušky, která u stěžovatele vykazala pozitivní výsledek v 11:34 hod. 0,27 ‰ alkoholu v krvi a v 11:39 hod. 0,25 ‰ alkoholu v krvi. Přístroj k měření alkoholu v krvi byl použit v souladu s návodem k obsluze, neboť byl zachován časový odstup měření 15 minut od posledního požití alkoholu. Výsledek dechové zkoušky potvrdil stěžovatel svým podpisem jako správný, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci i ověřovací list.

[18] Jak vyplývá z judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS), prokáže-li správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za splnění dalších nezbytných předpokladů, zejména zaviněného jednání obviněného) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 102/2013 - 42). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Správní orgány přítomnost alkoholu v krvi stěžovatele jednoznačně prokázaly. Prokázáno bylo rovněž to, že stěžovatel požil alkoholický nápoj a naplnil subjektivní stránku svého jednání ve vztahu k danému přestupku. Pokud by stěžovatel užil předmětný přípravek v souladu s příbalovou informací včetně předepsaného dávkování, pak by odezněl vliv koncentrovaného alkoholu v ústech do 6 až 7 minut, jak vyplývá z vyjádření společnosti Dräger Safety s. r. o., ze kterého bylo možno i podle názoru zdejšího soudu vyjít. Správní orgány proto nepochybily, když údaje v něm obsažené, resp. údaje obsažené v předmětném návodu k měřicímu přístroji a v příbalové informaci k předmětnému přípravku, zohlednily ve svých úvahách a nenechaly zpracovat znalecký posudek. Správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů i krajského soudu.

[19] Nutno doplnit, že stěžovatel sám tvrdil, že předmětný přípravek naposledy užil před samotnou jízdou, přičemž k dopravní nehodě došlo cca. v 11:20 hod. a druhá dechová zkouška byla provedena v 11:39 hod. s výsledkem 0,25 ‰. Pokud by stěžovatel postupoval podle příbalových informací k předmětnému přípravku, nemohla by mu být po uplynutí více než dvojnásobného časového úseku pro odeznění vlivu alkoholu naměřena hladina alkoholu vyšší než nula. Pokud však stěžovatel požil předmětný přípravek jednorázově bezprostředně před jízdou v takovém množství, které mělo způsobit naměřené hodnoty, rovněž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dle tohoto ustanovení řidič nesmí řídit vozidlo po požití látky obsahující alkohol, jak správně uvedly správní orgány a krajský soud. V této souvislosti je třeba

odkázat rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 - 79, v němž byla řešena obdobná otázka. Nejvyšší správní soud dospěl za situace, kdy stěžovatel užíval léky, k závěru, že „i v hypotetickém případě, že se alkohol do těla stěžovatele dostal prostřednictvím léků, měl, vzhledem k okolnostem, stěžovatel vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. [...] [K]oncentrovaný alkohol v ústní dutině může ovlivnit měřenou hodnotu alkoholu v dechu jen po velmi krátkou dobu několika málo minut (jak uvádí výrobce přístroje-viz spis), přičemž od údajné aplikace posledního léku do prvního měření uplynulo více než půl hodiny“. I v daném případě je soud názoru, že pokud stěžovatel vědomě užil předmětný přípravek, měl vzhledem k okolnostem vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. S ohledem na výše uvedené jsou pro danou věc irrelevantní námitky stěžovatele, že předmětným přípravkem pouze vypláchl svá ústa, aniž by jej vypil, resp. že přípravek používal dlouhodobě. Ostatně při dlouhodobém užívání přípravku lze tím spíše předpokládat znalost příbalové informace.

[20] Namítal-li stěžovatel nemožnost aplikace judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se tzv. nulové tolerance alkoholu z důvodu, že v nyní posuzovaném případě byl alkohol v jeho těle zjištěn na základě dechové zkoušky, ani v tomto mu nelze dát za pravdu. Jak bylo uvedeno výše, dechová zkouška byla provedena přístrojem k měření alkoholu v krvi v souladu s návodem k obsluze. Byl zachován časový odstup měření 15 minut od posledního požití alkoholu a přístroj k měření alkoholu měl v době měření platnou kalibraci i ověřovací list. Dechová zkouška tak byla provedena v souladu se zákonem a je důkazem o tom, že stěžovatel řídil vozidlo v době, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu. Při uplatnění tzv. nulové tolerance alkoholu pak není úkolem správních orgánů zjišťovat, zda naměřené množství alkoholu může či nemůže řidiče při řízení vozidla ovlivnit. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, přitom nevyplývá, že by jeho závěry nebylo možno vztáhnout i na měření alkoholu dechovou zkouškou. Naopak z něj vyplývá, že v České republice platila a platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel soudu nepředložil výsledek lékařského vyšetření při ovlivnění alkoholem (který byl podle obsahu správního spisu zasílán pouze stěžovateli).

[21] S ohledem na výše uvedené tedy nelze souhlasit se stěžovatelem, že nedošlo k porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a tedy ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona. Nejvyšší správní soud plně souhlasí se závěry správních orgánů a krajského soudu, na které v podrobnostech odkazuje.

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu